

писцы отъ единъ другъ вѣкъ, що треба да изобразимъ? Щели ихъ призоваваме като наказаніе на неправдѣтъ и като обезщетеніе на страданіята?

Не! ний нѣмамы вече да расправямы съ смъртътъ, но съ животътъ. Ний не вѣрваме вече нито въ ничтожеството на гробътъ, нито въ спасеніето, искупено съ едно насилственно самоотверженіе; ний искамы животътъ да е добръ, защото искамы да е и плодотворенъ. Треба Лазаръ да остави купището си и да не ся радва вече сиромаштъ съ смъртътъ на богатыйтъ. Треба всички да сж благополучны, за да не бжде грѣшно и богопроклято благощастіето на нѣколцина. Треба земледѣлецътъ, като сѣе житото си, да знае чи върши едни работѣ нуждни за животътъ, а не да ся благодари отъ това гдѣто смъртта ходи близу до него. Треба, найпослѣ, смъртта да не е вече нито наказаніе на благощастіето, нито утѣшеніе на злополучіето. Богъ не е опредѣлилъ смъртътъ нито наказанія да налага, нито животътъ да обезщетява, защото той е благословилъ животътъ, и гробътъ не треба да е едно прибѣжище гдѣто да е позволено да ся испращатъ онія, които не сж благополучны.

Нѣкои си живописцы, наши съвременны, като хвърлятъ серіозенъ погледъ върхъ онова, което ги окръжава, залѣгатъ да изобразяватъ скърбѣтъ, униженіето на бѣдността, купището на Лазара.